

A békává változó kocsmárosné

Aratáskor történt, hogy az egyik gazdánál, amint déli harangszó idején jó étvágygal ebédelték, megjelent közöttük egy igen nagy béka és folytonosan ott ugrált közöttük. Az egyik munkás tréfából lekapta a kalapját, s annak karimájába, minthogy épp túrós csuszát evett, néhány darabot dobott és odatette a béka elé. A békát sem kellett kétszer kínálni, mohón hozzálátott a falatozáshoz. Midőn a jószívű arató látta, hogy milyen éhes a béka, megsajnálta, s megmaradt krumplileveséből is öntött a kalap karimájába. A béka azt is egykettőre elfogyasztotta. A többiek jót nevettek ezen a furcsa jeleneten, sokat tréfálgodtak is rajta, majd ebédjük végeztével újra hozzáfogtak a munkához.

Jónéhány esztendővel később a mi jószívű emberünknek dolga akadt egy távolabbi községben. Dolga végeztével betért egy korcsmába. Minthogy szegény ember volt, nagy eszem-izsomra nemigen futotta a pénze, így csak szerényen három deci bort kért a korcsmárosnétól. Annál nagyobb volt a bámulata, midőn a korcsmárosné a bor mellé ebédet is tálalt részére. Üres zsebére gondolva, ijedten tiltakozott ez ellen, de a korcsmárosné ezt a különös választ adta, hogy az ebédet csak fogadja el jószívvel, nem is kell kifizetnie, mert ő a vendégjének már úgy is évek óta tartozik ezzel a kis szívességgel, de ez idáig nem volt alkalma azt kimutatni.

A szegény ember nagyon elcsodálkozott ezen a feleleten, mert bárhogy törte is a fejét, sehogyan sem tudott visszaemlékezni, hogy ő ezt az asszonyt valaha is látta, vagy pláne megsegítette volna. De minthogy éhes volt, nem sokat kérette magát, hanem jóízűen elfogyasztotta az eléje rakott krumplilevest és túrós csuszát is.

Mielőtt azonban eltávozott volna, szépen megköszönve a korcsmárosné jószívűségét, illedelmesen megkérdezte, hogy mondaná el, hogy mikor és miben is segített ő rajta, mert bármennyire is töri ezen a fejét, nem tud rá visszaemlékezni.

– Jóember – szólta a korcsmárosné –, gondolj csak vissza arra a napra, midőn egyszer aratás alkalmával épp ebédeltél társaiddal és egy béka

odaugrált közétek! A többiek agyon akarták verni, de te pártját fogtad, sőt kalapod karimájából krumplilevessel és túrós csuszával traktáltad meg az éhes állatot. Ugye, emlékszel erre? Nos, tudd meg, hogy az a béka én voltam! Bizony, akkor nagyon éhes voltam, mert az átváltozást lekéstem s a következő éjjelig béka bőrben kellett maradnom. Te azonban megkönyörültél rajtam. Tehát nincs semmi megköszönivalód ezért a kis ebédért, mert ezzel én csak a te jószívűségedet fizettem vissza.